



07-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - পিতা আহিছে সুখ-শান্তিৰ মনোকামনা পূৰণ কৰিবলৈ, তোমালোকে যদি শান্তি বিচৰা তেন্তে এই ইন্দ্ৰিয় (অৰ্গেনচ) সমূহৰ পৰা উপৰাম (ডিটাচ) হৈ যোৱা, নিজৰ স্বধৰ্মত স্থিৰ হৈ থাকা"

***প্ৰশ্ন:-** পূজ্য হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কি? তোমালোকৰ পূজা কিয় হয়?

***উত্তৰ:-**পূজ্য হ'বৰ বাবে বিশ্বক পৱিত্ৰ কৰাৰ সেৱাত সহযোগী হোৱা। যিসকল জীৱ আত্মাই পিতাক সহায় কৰে তেওঁলোকৰ পিতাৰ সৈতে পূজা হয়। তোমালোক সন্তানসকলক শিৱবাবাৰ লগত শালিগ্ৰাম ৰূপতো পূজন কৰা হয়, আকৌ সাকাৰত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বা দেৱী-দেৱতাৰ ৰূপতো পূজা কৰা হয়। তোমালোকে পূজ্য আৰু পূজাৰীৰ ৰহস্যও বুজি পাইছা।

***গীত:-** মাতা অ' মাতা.....

ওম শান্তি। মাতাসকলক সৌভাগ্যশালী বনাওঁতা নিশ্চয় পিতাই হয়। মহিমাতো এজনৰেই গায়ন কৰা হয়। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই। স্মৰণো সেই এজনকেই কৰিব লাগে। এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলৰ মহিমা। তোমালোকে জানা আমাক দুৰ্ভগীয়াৰ পৰা সৌভাগ্যশালী বনাওঁতা হৈছে পিতা। ভাৰত সৌভাগ্যশালী আছিল আকৌ ভাৰত 100 শতাংশ দুৰ্ভগীয়া হৈ পৰিছে। ভাৰতৰ ওপৰতেই কাহিনী আছে। এই মাতাসকলক সৌভাগ্যশালী বনাওঁতা হৈছে পিতা, যাক তোমালোক সন্তানসকলে জানা। তেওঁৰ সৈতে তোমালোকৰ যোগ আছে। তোমালোকে জানা তেওঁৰেই এই গোটেই ৰচনা। অন্য কোনো মনুষ্যই এই ৰচনা আৰু ৰচয়িতাক নাজানে। এই চিত্ৰ আদি কোনে বনোৱাইছে? তোমালোকে ক'বা শিৱবাবাই। কাৰ দ্বাৰা? মাতা বা সাকাৰ পিতাৰ দ্বাৰা বুলি ক'বা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত সমস্ত সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষ আছে। সৃষ্টি কিমান বিশাল! ভাস্কো-ডা-গামাই সমগ্ৰ বিশ্বৰ কেওফালে পৰিভ্ৰমণ কৰিলে, পিছলৈ সাগৰেই সাগৰ, আকাশেই আকাশ আৰু একো নাই। এইবোৰ চাগৈ তোমালোকে স্কুলতো পঢ়িছা। পিতাই আকৌ সকলোবোৰ কথা নাটচেলত (সংক্ষেপতে) বুজায়। তোমালোকে জানা ভাৰতত 5000 বছৰৰ আগতে সঁচাকৈয়ে সত্যযুগ আছিল। সত্যযুগত কেৱল ভাৰত আছিল। ভাৰততো কিমান কম জনসংখ্যা হ'ব। এতিয়া তোমালোকে ক'বা আমি সূৰ্য্যবংশী ৰাজধানীৰ আছিলো। যমুনাৰ তীৰত কৃষ্ণৰ ৰাজধানী আছিল, এনেদৰে কোৱা হয়। দিল্লীকে পৰীস্থান বুলি কোৱা হয়। প্ৰথমতে নিশ্চয় কাৰোবাৰ ৰাজধানী হ'ব। তোমালোকে ক'বা আমি সূৰ্য্যবংশী ৰাজধানীৰ আছিলো। পিচত বেলেগ বেলেগ হৈ যায়। বাস্তৱত প্ৰভাৱ তাতেই থাকে য'ত ৰাজত্ব কৰা হয়। ভাৰতৰ বহুত প্ৰভাৱ আছে। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোকৰ বুদ্ধিত স্থায়ী হৈ থাকিব লাগে। ধাৰণা কৰিব লাগে।

শিৱবাবাকেই আকৌ সোমনাথ, জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। সোমনাথ নামটো পূজাৰীসকলে ৰাখিছে। আচল নাম হৈছে শিৱবাবা। শিৱ বুলি কাক কোৱা হয়? আত্মাসকলৰ পিতাক। আত্মাতো বিন্দু হয়। গোৱা হয় পৰমপিতা পৰম আত্মা, চুপ্ৰিম চ'ল (পৰমাত্মা)। চ'ল অৰ্থাৎ আত্মা। আত্মা ডাঙৰ-সৰু নহয়। পিতাই কয় ময়ো যেতিয়া এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ তেতিয়া কোনোৱেই গম নাপায়। কিন্তু বুজি পায় ভ্ৰুকুটিৰ মাজত সেয়া সৰুকৈ ষ্টাৰ (তৰা) আছে নহয়। তেন্তে ক'ব মস্তকমণি, মস্তকত মণি আছে। মণি বুলি আত্মাক কোৱা হয়। কোৱা হয় সাপৰ মস্তকতো মণি থাকে। বাস্তৱত এই সকলোবোৰ কথা এতিয়াৰ। আত্মা ৰূপী মণিয়ে জ্যোতি বিয়পায়। (আত্মা) ভ্ৰুকুটিৰ মাজত থাকে।

পিতাইতো তোমালোক সন্তানসকলক নিতৌ নতুন নতুন কথা বুজাই থাকে। বুজিবলগীয়া মুখ্য কথা হ'ল - মই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হওঁ। পিতাই কয় মই আত্মা, যাক পৰম আত্মা বুলি কোৱা হয়, মই জন্ম মৰণ ৰহিত হওঁ। মই নিশ্চয় আছো। নিৰাকাৰৰ মন্দিৰ সজোৱা হৈছে। আগতে এই জ্ঞান নাছিল। নিশ্চয় নিৰাকাৰে আহি কিবা কৰিছে। নিৰাকাৰ আহেই ফেমিলিলৈ (পৰিয়াললৈ)। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আত্মাও আছে। তেওঁলোকৰো শৰীৰ দেখুওৱা হয়। লিংগ ৰূপত এজন শিৱৰেই দেখুওৱা হয়। শিৱৰ মন্দিৰত শিৱলিংগৰ লগতে শালিগ্রামো থাকে। এনেকুৱা নহয় যে কৃষ্ণৰ বা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰত শালিগ্রাম দেখুওৱা হয়। গতিকে এইটো সিদ্ধ হয় যে এজন পিতাৰেই এয়া সকলো সন্তান। আত্মাৰো পূজা হয়, দেৱতাসকলৰো পূজা হয়। ৰুদ্ৰ যজ্ঞ বুলি কোৱা হয়। পিতাই এই যজ্ঞ ৰচনা কৰিছে জীৱ আত্মাসকলৰ দ্বাৰা। যেনেকৈ পিতাৰ পূজা হয় তেনেকৈ তোমালোক আত্মাসকলৰো পূজা নিশ্চয় হ'ব লাগে। আকৌ সাক্ষৰত যি লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয় তেওঁলোকৰো পূজা হয়। সেই নামেই চলি থাকে। ইয়াত তোমালোক আত্মাসকলে চাৰ্ভিছ (সেৱা) কৰি আছা এই শৰীৰৰ দ্বাৰা সেইবাবেই তোমালোক আত্মাসকলৰ পূজা হয়। শিৱবাবাই কয় ময়ো এওঁৰ দ্বাৰা গধুৰ চাৰ্ভিছ কৰো, সেই বাবে প্ৰথমে মোৰ পূজা হয়। আকৌ যিসকল আত্মাৰ দ্বাৰা চাৰ্ভিছ কৰাওঁ, সমগ্ৰ বিশ্বকে পৱিত্ৰ কৰো, তেওঁলোকৰো পূজা নিশ্চয় হ'ব লাগে। সকলোৰে পূজা কৰে। কমেও লাখ শালিগ্রাম বনোৱা হয়। শেঠ (চহকী) সকলে ৰুদ্ৰ যজ্ঞ পাতিলে কোনোবাই 5 হেজাৰ, কোনোবাই 10 হেজাৰ, কোনোবাই লাখ শালিগ্রামো সাজে। এয়া হৈছে পৰমাত্মা আৰু আত্মাসকলৰ পূজা। পিতাই বুজায় - তোমালোক আত্মাসকলে এই পতিত শৰীৰৰ দ্বাৰা সেৱা কৰি আছা। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ সেৱা শিৱবাবাই কৰে আৰু তোমালোকৰ দ্বাৰা কৰালে তোমালোক আত্মাসকলৰ পূজা হয়। পিতাৰ লগতে প্ৰথমে তোমালোকৰ মহিমা হ'ব লাগে। কোনেও নাজানে। ৰুদ্ৰকো নাজানে, শালিগ্রাম সকলকো নাজানে, যিসকলে ৰাজ্য পাইছিল। এতিয়া তোমালোকে ৰাজ্য পাই আছা। পূজা মুখ্যজনৰ হয়, সেয়া হ'ল লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, যাৰ ডাইনেচটিৰ (ৰাজত্ব) গায়ন কৰা হয়। তেওঁলোকে এই ৰাজ্যও কাৰোবাৰ সহযোগতহে ল'ব। তোমালোক সন্তানসকলৰ সহযোগত ৰাজধানী স্থাপন হয়। কথাবোৰ অতি মধুৰ। সংক্ষেপে বাবাই বুজাই থাকে যাতে ধাৰণাও কৰিব পাৰা। মুখ্য ধাৰণা যুক্ত কথা হ'ল - মোক পিতাক স্মৰণ কৰা।

তোমালোক আত্মাসকলৰো বৃক্ষ আৰু চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। প্ৰথম নম্বৰৰ সকলোতকৈ পূজ্য শিৱবাবা আত্মাসকলৰ পিতা হয়, যিয়ে তোমালোকক এনেকুৱা লায়কৰ (যোগ্য) কৰি গঢ়ি তুলিছে। তোমালোক আত্মাসকলৰ পূজা হয়। আমি পূজ্য আৰু পূজাৰী কেনেকৈ হওঁ সেয়া এতিয়া বুজিছা। ভাৰতবাসীয়েই পূজ্য আৰু পূজাৰী হয়। এতিয়া সকলো পূজাৰী, আকৌ পূজ্য হ'বগৈ। তাত (স্বৰ্গত) আকৌ কোনো পূজাৰী ভক্ত নাথাকিব। তেওঁলোকক ভগৱতী ভগৱান নিশ্চয় ভগৱানেই কৰি তুলিছে। এতিয়া ভগৱান নিৰাকাৰ নে সাক্ষৰ? সাক্ষৰত উচ্চতকৈও উচ্চ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, তেওঁলোকক এনেকৈ গঢ়ি তোলাজন হৈছে নিৰাকাৰ, সেইবাবেই নিৰাকাৰৰ পূজা হয়। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হয়। প্ৰথমতে পিতাৰ ওপৰত নিশ্চয় ৰাখিব লাগে। আমি আত্মাসকলৰ পিতা তেৱেঁই। কোনোবাই যদি কয় - হে ভগৱান, হে পৰমপিতা তেতিয়া কোৱা এয়া কোনে স্মৰণ কৰিলে আৰু কাক? একেবাৰে ধৰি ল'ব লাগে। তোমাৰ কেইজন পিতা আছে? তুমি কাক মিনতি কৰা? ভগৱান বুলি কাক কোৱা? তেতিয়া ক'ব - গড ফাদাৰ। তেন্তে নিশ্চয় দুজন ফাদাৰ আছে। আত্মাই গড ফাদাৰক স্মৰণ কৰে। তোমালোকৰ আত্মাও আছে শৰীৰো আছে। শৰীৰৰতো লৌকিক পিতা থাকে। আত্মাৰ পিতা কোন? যাক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। এয়া কোনে আৰু কাক মিনতি কৰিলে? সেই বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। তেওঁৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এৱোঁ (ব্ৰহ্মা) তেওঁক স্মৰণ কৰে। ভিন্ন ভিন্ন ভাষাত ভিন্ন ভিন্ন নামো ৰাখি দিছে। কোনোবাই গড বুলি কয়, কোনোবাই কয় পৰমাত্মা, কোনোবাই কয় খোদা। সকলো ধৰ্মালম্বীয়ে নিশ্চয় এজনকেই স্মৰণ কৰে। তেওঁ হৈছে সকলো আত্মাৰে

পিতা। উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰাই পোৱা যায়। তোমালোক আত্মাসকলে তেওঁক আহ্বান কৰা। দুজন পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে হৃদৰ (লৌকিক) আৰু বেহৃদৰ (অসীমৰ)। ভক্তিমাৰ্গত ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰিলে ভগৱানে কয় - মই আহোঁ, আহি তোমালোকক সুখ-শান্তি দিওঁ। পিছত আৰু মোক স্মৰণ কৰাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাথাকিব। গতিকে পূজা-পূজাৰী, পাৱন-পতিত ভাৰতবাসীয়েই হয়। বাকী মাজতে অন্য অন্য ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। পিছলৈ বৃদ্ধি পাই পাই শেষত সকলো তামোপ্ৰধান হৈ যায়। পিছলৈ সমগ্ৰ বৃক্ষই আহি যাব। তাত (পৰমধামত) খালী হ'লেহে পুনৰ ঘূৰি যাব। গতিকে এতিয়া হৈছে পতিত দুনিয়া। গোৱা হয় - পতিত পাৱন..... তেন্তে নিশ্চয় পতিত নহয় জানো। ভাৰত পাৱন আছিল, এতিয়া পতিত হৈছে। শিৱবাবা নিশ্চয় আহে, কিন্তু কেতিয়া আহে, কেনেকৈ আহে - সেয়া সকলো পাহৰি গৈছে। কৃষ্ণই নকয় যে মই শৰীৰ ধাৰণ কৰি তোমালোকক বুজাওঁ। এনেকৈতো নিৰাকাৰ পিতাইহে কয় - মই এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকক বুজাওঁ, তেন্তে তেওঁ পৃথক হৈ গ'ল। কৃষ্ণক তোমালোকে নিজেই গীতাৰ ভগৱান বুলি মান্যতা দিয়া। এওঁতো কয় মই সাধাৰণ বানপ্ৰস্তু শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। পিতাই কয় - মই তোমালোকৰ জন্মৰ কথা জানো। শিৱবাবাই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। কৃষ্ণক ভগৱান, পতিত-পাৱন, জ্ঞান সাগৰ বুলি ক'ব নোৱাৰি। যদিও গীতা হাতত লয় তথাপি কয় - পতিত পাৱন সকলো সীতাৰে ৰাম, ৰাধাৰ কৃষ্ণ বুলি নকয়।

ৰাম অৰ্থাৎ পৰমপিতা পৰমাত্মা। ত্ৰেতাৰ ৰাম বুলি যদি কোৱা তেন্তে তেওঁতকৈ উচ্চ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, তেতিয়া হ'লে তেওঁলোকৰ নাম কিয় নলয়? কিন্তু নহয়। এয়া পৰমাত্মাৰ কথা। হেভেনলি গড ফাদাৰ (স্বৰ্গীয় ভগৱান পিতা) বুলি নিৰাকাৰকেই কোৱা হ'ব। লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা), গাইড (পথপ্ৰদৰ্শক) বুলি পিতাকেই কোৱা হয়। যীশুখ্ৰীষ্টই জানো সকলোকে লিবাৰেট কৰিব। কাৰোৱেই নাম ল'ব নোৱাৰা। পিতাইহে আহি দুখৰ পৰা লিবাৰেট (মুক্ত) কৰে। তেৱেঁই আকৌ গাইড হয়, কয়- মই তোমালোকক ৰাস্তা দেখুৱাওঁ। তোমালোকক পিতাই আহি নিজৰ কৰি লৈছে। এয়া তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় জন্ম। তোমালোকে শিৱবাবাৰ দ্বাৰা শক্তি পোৱা। তোমালোকৰ হৈছে চাইলেন্স (মৌনতাৰ) বল, তেওঁলোকৰ হৈছে চাইলৰ (বিজ্ঞানৰ) বল। তেওঁলোকে বুদ্ধিৰে কাম কৰে, তেওঁলোকক বিজ্ঞানৰ দান্তিক বুলি কোৱা হয়, যাৰ দ্বাৰা বিনাশ কৰে। বিজ্ঞানে সুখো অনেক দিছে, আকৌ বিনাশো কৰে। তাত (স্বৰ্গত) তোমালোকৰ এৰোপ্লেন আদি সকলো থাকিব। কাৰ্য্যকুশলতাতো থাকিব। এই সকলোবোৰ বস্তু তোমালোকৰ কামত আহিব। বিলাতত চাকি এনেকুৱাও আছে চাকিবোৰ দেখা নাযায়, কেৱল পোহৰহে দেখা যায়। সত্যযুগতো এনেকুৱা পোহৰ থাকে। যি বৈভৱ ইয়াত আছে সেয়া তোমালোকৰ তাতো থাকিব। তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা। তাততো এক্সিডেণ্ট (দুৰ্ঘটনা) আদিৰ কথাই নাথাকে। দুখৰ কথা নাথাকে। পিতাই আহি তোমালোকৰ সুখ আৰু শান্তিৰ মনোকামনা পূৰ্ণ কৰে।

মনুষ্যই শান্তিৰ বাবে অনাই-বনাই ঘূৰি ফুৰে, তেওঁলোকক সুখিব লাগে - তোমালোকক অশান্ত কোনে কৰিলে? এয়া তোমালোকে জানা। অশান্ত এই 5 বিকাৰেই কৰে। কিন্তু এয়া বুজি নাপায়, এয়া পাহৰি গৈছে। আত্মা শান্ত স্বৰূপ হয়। হে আত্মা, তোমালোক আহিছা শান্তিৰ দেশৰ পৰা, ইয়ালৈ আহি অৰ্গেনচ (ইন্দ্ৰিয়) লৈছা। এতিয়া তোমালোক তাৰ (ইন্দ্ৰিয় সমূহৰ) পৰা নিলগ হৈ যোৱা, উপৰাম হৈ যোৱা। ইয়াত আৰু কোনো প্ৰাণায়াম আদিৰ কৰাৰ কথা নাই। কেতিয়ালৈ গুহাত বহিবা। আত্মাই কয় মই এই ইন্দ্ৰিয় সমূহৰ পৰা উপৰাম হৈ যাওঁ কিয়নো মই ভাগৰি পৰিছো। এতিয়া এই শৰীৰক পাহৰি যাওঁ। এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোকে নিজৰ স্বধৰ্ম আৰু স্বদেশক মনত পেলোৱা। তোমালোক আচলতে তাৰ (পৰমধামৰ) নিবাসী। নিজৰ ঘৰক মনত পেলোৱা। কৰ্মতো কৰিবই লাগিব। কৰ্ম অবিহনে থাকিব নোৱাৰা। তেওঁলোকে ভাবে আমি নিজ হাতে ভোজন নাৰান্ধো সেইবাবেই নাম কৰ্মসন্যাসী। কিন্তু কৰ্মৰ সন্যাসতো হ'বই নোৱাৰে। তেওঁলোকৰতো ধৰ্মই এনেকুৱা। গৃহস্থীসকলৰ ওচৰত ভোজন কৰিব লাগে সেইবাবে আকৌ

গৃহস্থীৰ ঘৰত জন্ম লৈ নিবৃত্তি মাৰ্গলৈ যাব লাগে কাৰণ ভাৰতক পৱিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। ভাৰততেই পৱিত্ৰতা আছিল। সকলো পৱিত্ৰ আছিল। এতিয়া সকলো পতিত। পিতাই বহি এই ৰহস্য বুজায়। আকৌ কয় – সন্তানসকল, অন্য একো কৰিব নালাগে, কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা, তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব আৰু তোমালোক মোৰ ওচৰলৈ গুচি আহিব। ড্ৰামা (নাটক) শেষ হ'বৰ হ'ল। সতো, ৰজো, তমো পাৰ কৰি এতিয়া সকলো উভতি যাব লাগিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজকে এই শৰীৰৰ ঢাকুটিৰ মাজত চিক-মিকাই থকা মণি বুলি ভাবিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে।
- (2) নিজৰ স্বধৰ্ম আৰু স্বদেশক স্মৰণ কৰি শান্তিৰ অনুভৱ কৰিব লাগে। বুদ্ধিক দিগভ্ৰান্ত কৰিব নালাগে। এই শৰীৰৰ পৰা উপৰাম হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** সদায় প্ৰতিদিনে স্ব-উৎসাহত থকা আৰু সকলোকে উৎসাহ দিওঁতা আত্মিক সেৱধাৰী হোৱা।

বাপদাদাই সকলো আত্মিক সেৱধাৰী সন্তানসকলক চেনেহৰ এইটো উপহাৰ দিয়ে যে "সন্তানসকল, প্ৰতিদিনে স্ব-উৎসাহত থকা আৰু সকলোকে উৎসাহ দিয়াৰ উৎসৱ পালন কৰা"। ইয়াৰ দ্বাৰা সংস্কাৰ মিলনৰ আৰু সংস্কাৰ নোহোৱা কৰাৰ যি প্ৰচেষ্টা কৰিবলগীয়া হয় তাৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব। এই উৎসৱ সদায় পালন কৰিলে সকলো সমস্যা সমাণ্ড হৈ যাব। তেতিয়া সময়ো দিবলগীয়া নহ'ব, শক্তিও প্ৰয়োগ কৰিবলগীয়া নহ'ব। আনন্দত নাচি থকা, উৰন্ত ফৰিষ্টা হৈ যাব।

***শ্লোগান:-** ড্ৰামাৰ ৰহস্যক বুজি নথিং নিউ (একো নতুন নহয়)ৰ পাঠ দৃঢ় কৰোঁতাজনেই নিচিন্ত বাদশ্বাহ।

!!ওম্ শান্তি!!
